

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 17 lipca 2023 r.

DIH-4.707.10.2023.BP

DECYZJA DIH-IV/9/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), dalej jako „kpa”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej” oraz art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w zw. z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w zw. z art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), dalej jako „ustawa o zużytym sprzęcie”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorców Jacka Siciarka i Teresy Wągrowskiej prowadzących działalność gospodarczą jako wspólnicy spółki cywilnej P.P.H.U. „Elektros” s.c. (dalej jako: „przedsiębiorcy”, „strona”) od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 23 maja br. (sygn. akt D/KA.NR.8361.29.2023), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu naruszenia obowiązków o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

21 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (dalej: „Wielkopolski WIH”, „organ pierwszej instancji”) przeprowadzili kontrolę u ww. przedsiębiorców. Kontrola została przeprowadzona w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, zgodnie z zakresem określonym w upoważnieniu nr D/KA.NR.8361.29.2023 z 21 lutego br.

Kontrola nie została poprzedzona zawiadomieniem o zamiarze jej przeprowadzenia, zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), dalej jako „Prawo przedsiębiorców”, z uwagi na fakt, że została wszczęta na podst. art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniającego dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz. Urz. UE L z 2019 r. Nr 169, str. 1).

W toku kontroli stwierdzono:

- 1) brak informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3, co stanowi naruszenie art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie;

- 2) brak informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu, co stanowi naruszenie art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie;
- 3) brak informacji przy kontrolowanym sprzęcie o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, co stanowi naruszenie art. 39 pkt 3 ustawy o zużyтым sprzęcie;

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 24 lutego br. (nr akt kontroli: D/KA.NR.8361.29.2023).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 26 kwietnia br., Wielkopolski WIIH poinformował przedsiębiorców o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za naruszenie obowiązków zawartych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ww. ustawy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z 23 maja br. (sygnatura: D/KA.NR.8361.29.2023), Wielkopolski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) i d) w zw. z art. 92 pkt 5 i 6 oraz w zw. z art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużyтым sprzęcie. Decyzja została odebrana 26 maja br.

Pismem z 7 czerwca br. (data stempla pocztowego: 7 czerwca br.) strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, „organem drugiej instancji”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i wydanie decyzji odstępującej od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestającej na pouczeniu strony. Jak uzasadniła strona, z okoliczności sprawy wynika, że naruszenie prawa było znikome, zaś stwierdzone podczas kontroli uchybienia i niejasności po części nie dotyczą prowadzonej przez stronę działalności. Ponadto strona podniosła, że wskazane nieprawidłowości zostały usunięte już 21 i 22 lutego br., który to moment należy uznać za zaprzestanie naruszania prawa.

Pismem z 26 czerwca br., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes UOKiK zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 37 ustawy o zużyтым sprzęcie:

- Dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany (ust. 1);
- Dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony (ust. 2);
- Dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej

sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (ust. 3).

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ww. ustawy, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3.

Ustalenia jakie zostały poczynione w toku kontroli jednoznacznie wskazują, iż strona naruszyła przedmiotowy obowiązek w całej rozciągłości, tj. nie umieściła żadnej z informacji wymaganych przez art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Powyższe potwierdza oświadczenie jakie zostało złożone przez stronę 21 lutego br. - jednocześnie strona w przedmiotowym piśmie zobowiązała się do uzupełnienia brakujących informacji.

Zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy zużytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Ustalenia jakie zostały poczynione w toku kontroli jednoznacznie wskazują, iż strona naruszyła przedmiotowy obowiązek. Powyższe potwierdza oświadczenie jakie zostało złożone przez stronę 21 lutego br. - jednocześnie strona w przedmiotowym piśmie zobowiązała się do uzupełnienia brakujących informacji.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zużytym sprzęcie, wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych. Zakres powyższego obowiązku jest rozszerzony przez art. 39 pkt 3 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Ustalenia jakie zostały poczynione w toku kontroli jednoznacznie wskazują, iż strona naruszyła przedmiotowy obowiązek w stosunku do 3 (spośród 5 poddanych kontroli) partii towaru:

- przedłużacz gniazdo (...);
- przewód przyłączeniowy (...);
- rozgałęźnik (...);

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK nie dopatruje się błędów w ustaleniach stanu faktycznego.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ww. ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c) ww. ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. d) ww. ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1.

Zgodnie z art. 93 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie, przy wymiarze kary należy uwzględnić stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

W przypadku przestanki stopnia szkodliwości naruszenia należy uznać, że stopień szkodliwości jest znaczny, strona nie dopełniła bowiem trzech ciężących na niej obowiązków informacyjnych, przy czym należy pokreślić, iż art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie statuuje obowiązek obejmujący powinności określone w ust. 1-3, de facto więc tych obowiązków jest więcej. Prezes UOKiK zwraca przy tym uwagę na wartości, których ochronę ma na celu ustawa o zużyтым sprzęcie. Ustawa zaimplementowała bowiem dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. Urz. UE L Nr 197) której celem jest przyczynianie się do zrównoważonej produkcji i konsumpcji poprzez - w pierwszej kolejności - ograniczenie ilości WEEE, a ponadto poprzez ponowne użycie, recykling oraz inne formy odzysku takich odpadów tak, aby ograniczyć ilość unieszkodliwianych odpadów i przyczynić się do wydajnego wykorzystywania zasobów oraz do odzyskiwania cennych surowców wtórnych. Jest nim również dążenie do poprawy ekologicznego charakteru działalności wszystkich podmiotów zaangażowanych w cykl życia EEE, tzn. producentów, dystrybutorów i konsumentów, a w szczególności podmiotów bezpośrednio zaangażowanych w zbieranie i przetwarzanie WEEE (motyw 6 preambuły). Z powyższych względów, organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż stopień naruszenia jest istotny i takie też ustalenia organ odwoławczy przyjmuje za swoje.

W przypadku przestanki rodzaju i zakresu naruszenia, Prezes UOKiK wskazuje, że strona nie dopełniła wszystkich obowiązków nałożonych na nią przez art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużyтым sprzęcie.

W przypadku przestanki okresu trwania naruszenia, organ pierwszej instancji stwierdził, iż ustawa o zużyтым sprzęcie, a co za tym idzie, obowiązki dystrybutora, obowiązują od 1 stycznia 2016 r., a zatem strona miała wystarczający czas na zapoznanie się z nimi.

W przypadku przestanki dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy, Prezes UOKiK podziela ustalenia organu pierwszej instancji, iż kontrolowany przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenie przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie.

Przy wymiarze kary organ pierwszej instancji wziął pod uwagę art. 93 ust. 5 ustawy o zużyтым sprzęcie zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Z powyższych względów, nie sposób zgodzić się z argumentacją podniesioną w odwołaniu, a mianowicie, że kontrolowany sprzęt był znikomej wartości pieniężnej oraz że przedsiębiorstwo znajduje się w złej sytuacji finansowej - nie są to bowiem przestanki

ustawowe jakie powinny być brane pod uwagę przy wymiarze kary. Reasumując, ponowna analiza ww. przestanek przemawia za utrzymaniem kary w dotychczasowej wysokości.

Strona w odwołaniu podniosła również zarzuty dotyczące czynności kontrolnych. Jak wskazuje strona, została ona wprowadzona w błąd przez kontrolujących, co do informacji o punktach odbioru zużytego sprzętu, tj. pierwotnie kontrolujący mieli żądać wskazania dwóch darmowych punktów odbioru odpadów, by potem stwierdzić, iż chodzi o jakiegokolwiek punkty odbioru zużytego sprzętu.

Odnosząc się do przytoczonych zarzutów, należy zauważyć, że zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy o Inspekcji Handlowej, w toku kontroli inspektor w szczególności może żądać od kontrolowanego lub jego przedstawiciela niezwłocznego usunięcia uchybień porządkowych i organizacyjnych. Są to więc czynności, które mają na celu usunięcie skutków stwierdzonego naruszenia, bynajmniej natomiast nie niweczą one faktu, że takie naruszenie miało miejsce. Oznacza to, że zastosowanie się kontrolowanego do zaleceń kontrolującego nie zwalnia go z odpowiedzialności za stwierdzone naruszenie. Tym samym nie sposób uznać aby czynności kontrolujących zostały dokonane z naruszeniem przepisów postępowania mającym wpływ na rozstrzygnięcie.

Strona zarzuca również, iż organ pierwszej instancji nie zastosował art. 189f § 1 pkt 1 kpa dotyczącego odstąpienia od wymierzenia kary w razie spełnienia ustawowych przestanek. Jak twierdzi Strona: *„Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że naruszenie prawa było znikome, gdyż nasza działalność gospodarcza i ilość obsługiwanych firm jest znikoma oraz stwierdzone podczas kontroli uchybienia i niejasności po części nie dotyczą prowadzonej przez nas działalności, natomiast wszystkie nasze działania były natychmiastowe a wskazane nieprawidłowości zostały naprawione już w trakcie kontroli w dniu 21 i 22 lutego, który to moment należy uznać za zaprzestanie naruszania prawa.”*

Zgodnie z art. 189f § 1 kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Organ nie neguje, iż strona zaprzestała naruszania prawa. Należy jednak podkreślić, że warunkiem koniecznym odstąpienia od wymierzenia kary jest łączne spełnienie ww. przestanek, co w przypadku znikomej wagi naruszenia nie miało miejsca. Ustalenia faktyczne wskazują bowiem, że strona nie dopełniła całego katalogu ciężących na niej obowiązków zawartych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, przy czym należy zaznaczyć, że we przypadku art. 37 ust. 4 nakładającego na dystrybutora trzy obowiązki informacyjne strona nie dopełniła żadnego z nich. Trudno jest zatem zgodzić się ze stroną, iż waga naruszenia prawa była znikoma, skoro z uzasadnienia aktu prawnego jakim jest ustawa o zużytym sprzęcie wynika, że prawodawca przykłada dużą wagę do ochrony takich wartości jak środowisko oraz zdrowie i życie ludzkie. Z kolei podnoszenie wiedzy konsumentów w temacie recyklingu urządzeń elektrycznych i elektronicznych jest jednym ze środków do realizacji tych celów. Prawidłowe jest zatem stwierdzenie organu pierwszej instancji, który stwierdził, że niezrealizowanie ustawowych obowiązków wpływa

niekorzystnie na zachowania konsumentów, w szczególności z uwagi na brak informacji o konieczności selektywnego zbierania tzw. elektrośmieci i informacji o szkodliwości utylizacji zużytego sprzętu wraz z innymi rodzajami odpadów. Należy więc podzielić zapatrywania organu I instancji, który stopień naruszenia prawa określił jako istotny.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że decyzja Wielkopolskiego WIIH była prawidłowa. W konsekwencji organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wys. 5.000 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r.

poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535, ze zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) (...)
- 2) (...)
- 3) Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
a/a